

IMPROMPTU
Kustannus

TEHTÄVÄ
VIRVE SAMMALKORPI

Perheelle ja ystäville

Sisällysluettelo

Luku 1
Luku 2
Luku 3
Luku 4
Luku 5
Luku 6
Luku 7
Luku 8
Luku 9
Luku 10
Luku 11
Luku 12
Luku 13
Luku 14
Luku 15
Luku 16
Luku 17
Luku 18
Luku 19
Luku 20
Luku 21
Luku 22
Luku 23
Luku 24

Luku 25

Luku 26

Luku 27

Luku 28

Luku 29

Luku 30

Luku 31

Luku 32

Luku 33

Luku 34

Luku 35

Luku 36

1

Hän herää aamuyöllä siihen, että oveen koputetaan. Koputus on asiallinen mutta vaativa. Hän nousee vuoteesta pelkissä alushousuissaan, mutta ei ehdi etsiä mitään päälleen. Tätä koputusta hän on odottanut koko ikänsä. Hänen sydämensä sykkii tiiviisti valmistellen häntä kaikkein pahimpaan. Hän kompuroi pimeässä ovelle, matka ei heidän yksiössään ole pitkä, ja avaa oven. Käytävän kirkaassa valossa seisoo kaksi poliisia, vanhempi harmaapartainen mies ja nuori nainen.

- Niin? hän sanoo ääni yöstä ja säikähdyksestä tuskin kuuluvana.

- Oletko Luis Levi?

Hän nyökkää.

- Meillä on uutisia partiolaisesta Mikael... Miespoliisi tarkistaa nimen papereistaan. - Mikael Maan Enkelistä.

- Isästä? Onko isä kunnossa?

Miespoliisi näyttää hämmentyneeltä. Nainen reagoi kysymykseen nopeammin:

- Kunnossako? Tietenkin! Kaikki hyvin. Paremmin ei voisi olla.

Huojennus saa hänen vartalonsa tärisemään. Ääni uhkaa sortua.

- Missä isä on?

- Isäsi on kaupungintalolla. Hänelle myönnetään sankarimerkki.

Ilon tunne on uskomaton. Hän yrittää pitää siitä kiinni kynsin ja hampain vielä, kun aurinko alkaa kiusoitella häntä hereille. Valo valuu keltaisena ja kuumana kerrossängyn ylävuoteelle, jossa hän on kietoutunut nahkeaan lakanaan.

Hän havahtuu ja katsoo kattoon, joka tuntuu olevan vuosi vuodelta lähempänä. Hän puristaa silmät kiinni ja koettaa houkutella unen takaisin; oli ihanaa olla huoleton ja onnellinen. Nukkuminen on kuitenkin mahdotonta: asunnossa on valoisaa ja isä kuorsaa alasängyllä niin kovaa, että sen täytyy kuulua viereisiinkin asuntoihin.

Luis kapuaa sängystä alas yrittäen olla herättämättä isää. Tämä on tullut kotiin tapansa mukaan myöhään, tai ehkä oikeammin aikaisin. Luis on niin tottunut hänen liikkumiseensa yöllä, ettei ole huomannut mitään.

Hän ottaa kupin vettä ja palan näkkileipää ennen kuin pukee T-paidan päälleen ja hipsii ulos parvekkeelle. Hän vetää oven perässään kiinni ja nojautuu parvekkeen kaiteen yli. Rauha kurkkaa välittömästi omalta parvekkeeltaan. He toivottavat huomenet.

- Enää viishi yödä koulun alkuun, Rauha toteaa. Hän ei ole laittanut vielä tekohampaita suuhun. Ne ovat lasissa hänen sänkyssä vieressä.

Luis nyökkää.

- Onko kiva aloittaa uudesha koulusha?

Luis kohauttaa hartioitaan.

- Jännittääkö?

Turha sitä on kysyä, tietenkin jännittää. Yläkoulun aloittaminen on myös uusi mahdollisuus.

- Oodas hedki, Rauha sanoo aivan kuin keskeyttäisi Luisin vuolaan puhetulvan. Hän köpöttelee sisään hakemaan hampaitaan. Hetken päästä hän palaa.

- Nonni, hän sanoo, kehottaa Luisin jatkamaan keskeytynyttä, sanatonta tilitystään.

- Vähän, Luis myöntää hitaasti. - Paljon. Emmä tiä.

- Pääset ainakin eroon Tällistä ja Törpöstä, Rauha sanoo. Hän tietää Tällistä ja Törpöstä kaiken, on nimennytkin heidät osuvasti.

Luis hymähtää. Tälliä ja Törppöä ei tule ikävä.

- Saat ehkä uusia kavereita, Rauha sanoo ja maiskauttaa suutaan. Hampaat istuvat huonosti.

Luis kohottaa kulmakarvoja itsekseen. Tuskinpa. Mutta hän maksaisi mitä tahansa siitä, ettei kukaan huomaisi häntä millään tavalla tulevaan kolmeen vuoteen. Maksaisi mitä tahansa. Voisiko rahalla toteuttaa sellaisenkin haaveen? Jos hänellä olisi riittävästi rahaa, hän ostaisi täydellisen näkymättömyyden. Isänkin olisi parempi olla näkymätön. Tuplahinta.

- Tai tyttöystävän. Tuollainen komistus kun sinusta on kasvanut, Rauha jatkaa sydämellistä yksinpuheluaan naapuriparvekkeella. Keneltäkään muulta Luis ei olisi sietänyt tyttöystäväletkautuksia tai vihjauksia, mutta Rauha on eri asia. Tuntuu mukavalta olla Rauhan mainitsema komistus, eikä ajatus tyttöystävästäkään tunnu mahdottomalta, kun tuntee itsensä komistukseksi. Vaikka vain pienen hetken. Luis muistaa vielä ajan, jolloin Rauha kutsui häntä pikkumieheksi ja Rauhan muruseksi. Mutta molemmista on jo monta pitkää vuotta.

2

Luis muutti isän kanssa uuteen kotiin, kun hän oli kuusi vuotta vanha. Tai oikeammin lähes seitsemän, koska koulu oli alkamassa. Uusi koti sijaitsi vehreässä kaupunginosassa, joka oli rakennettu väljästi ja jossa kasvoi valtavasti iäkkäitä suuren suuria puita. Luis piti puista ja niiden takia koko alueesta heti, kun isä kaarsi pakettiauton heidän kotikadulle.

- Aamutähdenkatu, isä luki tienviitan. - Aamussa on uusi alku. Ja tässä on meidän uusi alkumme. Luis, uusi kotiosoitteesi on Aamutähdenkatu numero viisitoista.

Hän pysäytti auton keltaisen tiilitalon eteen, taivaisiin asti ulottuvan puurivistön viereen. Pihalla oli puiden varjossa vihreäksi maalattu mattoteline ja vihreäksi maalattu puistonpenkki. Vihreäksi maalatussa pyörätelineessä oli polkupyöriä, joista yhtä availi parhaillaan vanhempi tati. Hän keskeytti puuhansa, kun isä rämäytti pakettiauton oven auki.

- Päivää, nainen sanoi painokkaasti. Jäi odottamaan. Isä mittaili katseellaan pakettiauton sisällä olevia tavaroita eikä huomannut toivotusta. - Päivää, nainen toisti, hippusen vaativammin. Luis pisti merkille, ettei hän näyttänyt äkäiseltä. Päinvastoin.

Isä kuitenkin säpsähti.

- Päivää! Ollaanko tiellä?

Tati hymyili rauhoittavasti. Hänellä oli tavattoman suuret ja tasaiset hampaat.

- Kunhan sanoin päivää. Muutatteko taloon?

Isä kätteli uutta naapuria ja esitteli itsensä, Mikael Levi.

- Mika vaan.

- Minä olen Rauha, täti sanoi ja kumartui vielä erikseen Luisin puoleen. - Hei vaan pikkumies, onko sinulla nimi? täti kysyi ja vatkasi sydämellisesti Luisin pientä kättä omassa suuressa kädessään.

- Luis, Luis sanoi.

- Ja se on sinun oikea nimesi?

Luis nyökkäsi. Tietenkin se oli hänen nimensä. Hänen ja ihan oikea.

Nainen katsoi häntä lämpimillä ruskeilla silmillään, joiden ympäritys oli pientä ryppyä täynnä. Jokaisen rypyn pohja paistoi valkoisena tädin ruskeaksi päivettyneessä ihossa.

- Tervetuloa Aamutähdenkadulle, Luis Levi ja isä, hän sanoi lämpimällä äänellään, josta putoili sanoja kuin painavia pisaroita kesäsateella. - Kuules, minäpä luulen, että meistä kahdesta tulee vielä hyvät ystävykset. Saatpa nähdä, miten mukavaa on tulla koulusta kotiin, kun naapurissa asuu ihka oikea mummo.

Luis muisti vielä vuosien jälkeenkin tuon ihmeellisen päivän. Rauhan tapaamisesta asti hän tiesi tulleensa kotiin. Suurten turvallisten puiden keskellä asui tämä ihan oikea turvallinen mummo, joka olisi kotona aina silloin kuin hänkin. Se oli mukava tietää, kun isä oli poissa.

He asettuivat taloksi yhden huoneen ja pienen keittiön asuntoon, jossa oli tilava parveke ja suihkullinen wc. Luis sai kerrossängyn ylävuoteen, toisen seinään upotetuista vaatekaapeista, oman pöydän, hyllyn ja pienen pyörillä liikkuvan laatikoston tavaroilleen. Keittiöön he laittoivat valkoisen pyöreän pöydän ja sen äärelle kolme tuolia, yhden ylimääräisen Luisin vaatimuksesta.

Parveke oli Luisin ikioma valtakunta. Isä sanoi, ettei välittänyt istuskella siellä. Luisista parveke sen sijaan oli houkutteleva. Lattialla oli auringossa lämpimiksi paahtuvat,

silkkisiksi harmaantuneet puulaatat, ja edessä ojenteli valtava vaahtera oksiaan. Oksat tarjosivat suojaosan paikan linnuille ja oraville, joita Luis jaksoi katsella tuntikausia parvekkeen lattialla, lämpimillä puulaatoilla istuskellen.

Parvekkeella Luis pääsi tutustumaan Rauhaan. He rupattelivat parvekkeelta toiselle milloin mistäkin, ensi alkuun linnuista ja oravista. Aika pian aamuisesta hyvän huomenen toivotuksesta tuli heille yhteinen tapa. Rauha myös piti Luisista huolta. Hän kertoi, milloin Luisin piti valmistautua koulutielle ja millaista säätä oli luvattu. Toisinaan hän saattoi kuulustella kertotauluja tai sanakokeita. Hän sai myös kuulla Tällistä ja Törpöstä - ja keksi antaa nämä nimet, jotka saivat heidät tuntumaan vähemmän pelottavilta. Isälle Luis ei halunnut kertoa kiusankappaleistaan, sillä välillä hänestä tuntui, ettei isä ollut päivänvalossa parhaimmillaan. Useimmiten hän sitä paitsi nukkui, kun Luis lähti kouluun, ja heräili vasta valmistautuakseen seuraavaan yövuoroon.

Isä teki öisin kahta työtä. Toisesta Luis kertoi vieraille ihmisille, toisesta hän oli oppinut vaikenemaan. Se toinen aiheutti hämmentynyttä hiljaisuutta ja epäuskoisia hymyjä. Eniten Luisia kiusasi se, kun aikuiset toistelivat hänen sanojaan kuten yöpartio tai hyvyyden asiamies. Mutta kun hän sanoi, että isä kokosi kompassoja, kukaan ei toistanut sanaa kompassi. Kompassien kokoaminen yövuorossa tuntui kaikista ymmärrettävältä. Joitakin saattoi huvittaa, kun Luis kehuu isänsä saavan palkkaansa tylsän työn lisää, mutta siinä kaikki. Koulussa luokkakaverit kutsuivat Luisin isää Kompassimieheksi. Luis tunsi siitä epämääräistä ylpeyttä, sillä useimpien muiden oppilaiden vanhemmilla oli keskenään hyvin samankaltaisia ammattinimikkeitä. Oli pari lääkäriä, muutama sairaanhoitaja, joitakin opettajia, useampi projektipäällikkö ja jokunen yrittäjä, mutta Luisin isä oli ainoa Kompassimies. Isäkin oli hyvillään asiasta kuulleessaan.

- Kompassi onkin tosi tärkeä asia! Kompassi näyttää oikean suunnan, ettemme me ihmispolut eksy. Joillakin meistä on sisällään myös Moraalinen Kompassi, joka auttaa meidät pysymään oikealla tiellä.

Moraalista Kompassia Luis ei maininnut koulussa, tai missään muuallakaan. Ei edes Rauhalle. Mutta Rauha tietenkin sai asian selville. Häneltä oli vaikea salata mitään.

Rauha ei koskaan myöntänyt mitään, mutta oli aika selvää, että hän kuuli Luisin ja isän asunnosta suurin piirtein kaiken, mitä siellä puhuttiin. Harvoinhan he puhuivat, mutta aina joskus kuitenkin. Ja äiti, äiti huusi.

Toisin kuin Tälli ja Törppö ja heidän pieni uskollinen hovinsa halusi luulla, Luisilla oli äiti. Tietenkin kaikilla oli äiti, mutta Luisin äiti ei ollut vain lämmin muisto tai tuntematon hahmo ulkomailla. Hän oli lihaa ja verta ja asui maantieteellisesti siedettävän lähellä mutta henkisesti hyvin kaukana Luisista ja isästä. Hän kävi Luisin luona lähinnä tämän syntymäpäivinä, paitsi jos onneksaasti unohti päivän tai oli muuten estynyt tulemasta.

Luisin äiti on pienikokoinen, ruskeatukkainen, silmälasipäinen, marimekkoinen, kuuluvaääninen nainen, jolla oli kaljupäinen, leveäharteinen, projektipäällikkömäinen, kauluspaitainen mies ja hontelojalkainen, pitkätukkainen, nauravainen tytär (Luisin sisko). He olivat Heli, Heikki ja Hilda Hänninen ja heidän kotipaikkansa oli Kakslauttanen. Eikä tässä kaikessa ollut totisesti mitään hauskaa. Ei varsinkaan silloin, kun äiti, Heli, marssi heidän uuteen kotiinsa tarkastamaan paikat ja sättimään isää.

- Tämähän on yksiö! hän karjui harpattuaan eteisestä olkkariin ja olkkarista keittiöön alle kymmenellä askeleella. -

Asutteko te yksiössä!? Ei jumalauta! Lupasit hankkia Luisille säällisen kodin, eikä sillä ole edes omaa huonetta!

Isä puolustautui, ettei hänen palkkansa riittänyt isompaan asuntoon.

- Mitä? ilkkui äiti, - eikö Kosmos maksa tarpeeksi palkkaa? Ovatko Taivaalliset Joukot palkkakuopassa? Onko Moraalisten Kompassien kysyntä laskenut?

Ja ihan kuin tässä ei olisi ollut riittävästi, äiti huusi:

- Voisitko sinä saatanan hullu ilmoittautua hoitoon?!

Silloin isä kumartui kuiskaamaan jotain, mitä Luis ei kuullut, mutta äidin vastauksesta hän ei voinut erehtyä.

- Tietenkään en, hän kivahti, - enhän oikeasti tunne koko poikaa.

Koko poikaa, koko Luisia. Äiti ei tuntenut häntä. Eikä hän tuntenut äitiä, joka oli kaukainen, monimutkainen, eikä kovin iloinen. Äitinen, paikkasi on Kakslauttanen ja perheesi on perhe Hänninen.

- Mene pois, Luis sanoi äidille ja otti häntä kädestä.

Isä piti ovea auki, että itkevä äiti pääsi ulos.

- En kestä sinua, hän kuiskasi isälle. - Pilaat kaiken.

Luis Leville on arkipäivää, että hänen isänsä Mikael Tapio Levi on Mikael Maan Enkeli, Kosmoksen Rauhantuoja, Hyvyyden Asiamies ja Vapaa Partiolainen. Ja että hänellä on Tehtävä.

Mutta muille se asia on selvästi vieras ja vaikea käsittää.

- Shh, se on meidän yhteinen salaisuus, totesi Rauhakin, jolle mikään elämässä ei tuntunut olevan vierasta. - Jotkut asiat on hyvä pitää omana tietonaan. Kerrot vaan muille, että isäsi on Kompassimies. Pärjätte hyvin. Minä katson aamulla, että olet ajoissa koulussa.

3

Sinä tiistai-iltana Luis lähtee tavalliseen tapaan treeneihin. Hän ottaa kaapistaan pallon, kengät ja säärisuojukset ja vaihtaa päälleen kuluneen T-paidan ja shortsit. Isäkin valmistautuu lähtemään: hän kerää varusteitaan, töistä saamansa kompassin, käytettynä ostetun actionkameran, työpaikan matkapuhelimen ja lisäakut.

He pukeutuvat hiljaisuuden vallitessa: Luis kiinnittää säärisuojukset. Isä kiinnittää siipiriipuksen kaulaansa. Luis vetää polvisukat säärisuojusten päälle ja teippaa sukat. Isä teippaa jalkaansa sähkölamauttimen. Luis työntää jalkansa nappulakenkiin ja solmii nauhat. Isä solmii kärkivahvistettujen maastokenkiensä nauhat.

- Eikö lenkkareilla olisi helpompi juosta? kysyy Luis, niin kuin monesti aiemminkin.

- Näillä on helpompi potkia, vastaa isä.

Luis luottaa, ettei isä potkisi oikeasti ketään. Mutta hän ymmärtää idean, kovakärkisillä kengillä on tarvittaessa helpompi puolustautua, vaikka makaisi maassa.

Isä vetää päälleen mustan pilottitakin, mustat ajolasit, mustan kypärän ja muuttuu Mikael Maan Enkeliksi.

- Etkö ole vähän aikaisessa?

Mikael Maan Enkeli partioi yleensä aamuöisin. Hän kutsuu aamuyön tunteja Pahuuden Tunneiksi.

- Sain vinkin nuorisokokoontumisesta koulun pihalla. Siellä on sakeasti Huonoa Energiaa.

- Mun vanhan koulun pihallako?

Isä ei vastaa. Luisin ei kuulu tietää liikaa. Eikä Luis oikeastaan edes halua tietää. Luis on myös hyvillään

peiteasusta, joka tekee isästä tunnistamattoman. Luis lähettää taas kerran vienon toiveen isän Kosmisille Kollegoille, jotta he varmistaisivat, ettei kukaan Luisin tutuista näe isää Virallisessa Partioasussa taluttamassa skootteriaan pyöräkellarista.

- Mitä aiot tehdä?

- Yleensä riittää, että ilmestyn paikalle ja tuon viestin Taivaasta.

Isä naurahtaa. Kuulostaa siltä kuin hän vitsailisi, mutta Luis tietää, ettei hän vitsaile. Tehtävä on vakava asia.

Luis polkee Rauhan vanhalla pyörällä pienen matkan päässä sijaitsevalle, jättiläismäisten koivujen reunustamalle luonnonnurmikentälle. Hänen joukkueensa on jo siellä. Tai ei se oikeastaan ole hänen joukkueensa. Hänenhän kuuluisi pelata jalkapalloa itsensä ikäisten poikien kanssa. Mutta toisin kuin muut, hän harjoittelee aikuisten naisten kanssa. Joukkueen nimi on Siivekkäät. Heidän kotikutoisten pelipaitojensa selkämystä koristaa samantyyppiset siivet kuin mitä Mikael Maan Enkeli kantaa partioidessaan kaulassa.

Siivekkäät harjoittelevat myöhään illalla syrjäisellä kentällä, joka ei kelpaa Tällin ja Törpön kaltaisten poikien joukkueille, huomisen toivoille. Siivekkäät kutsuvatkin itseään eilisen toivoiksi. Luisin mielestä he ovat erikoinen yhdistelmä kunnianhimoa ja nöyryyttä. He harjoittelevat tosissaan ja ihan oikeasti, kukin itsensä ja joukkueensa tähden. Silti joukkueen pääasiallinen tavoite tuntuu olevan olemassa olemisen ilo.

Naiset moikkaavat hänelle, kun hän istahtaa piiriin, jossa yksi asettelee säärisuojuksiaan, toinen solmii treenikenkiään ja kolmas vaihtaa paitaa. Luis yrittää hienotunteisesti pitää silmänsä erossa pinkistä urheilutopista, joka ilmestyy paidan

alta. Nämä naiset eivät turhia kainostele. Luis pitää heistä ja hekin tuntuvat pitävän Luisista. He ovat antaneet Luisille lempinimen Maskotti. Naisten kanssa Luiskin tuntee olevansa olemassa, toisin kuin koulussa, jossa hänellä ei ole yhtään oikeaa ystävää.

Treenit etenevät tavalliseen tapaan. Ensiksi on pulppuilevaa kuulumistenvaihtoa, satunnaista venyttelyä, sitten virallinen ryhdistäytyminen, yhteinen lämmittely, pallonkuljettamista ja lopulta siirrytään haltuunotto-, syöttö- ja maalintekoharjoitteisiin.

Luis pitää Siivekkäiden kanssa harjoittelusta. Treenaaminen auttaa häntä tunnistamaan vahvuuksiaan: hän on huomannut olevansa nopea ja notkea. Liikuntatunneilla hän on kömpelö ja hidas ja kaikkien hampaissa; edes opettaja ei pidä hänestä.

Luis keskittää kaiken huomionsa palloon, tuohon pyöreään esineeseen, jonka hallitseminen näyttää lapsellisen helpolta, mutta ei ole. Koko treenitunnin aikana hän ei ehdi miettiä, miten tyhmältä tai hassulta näyttää, eikä muista murehtia edes sitä, että isä on lähtenyt suorittamaan Tehtäväänsä.

Tunnin jälkeen Elina, Siivekkäiden kapteeni, sanoo Luisille:
- Olet kehittynyt vuodessa käsittämättömän paljon. Sinun kannattaisi etsiä jokin nuorten joukkue, että pääsisit pelaamaan.

Luis säikähtää.

- Mieluummin harjoittelisin teidän kanssa.

- Mutta, Elina näyttää hämmentyneeltä, - meidän kanssa et pääse pelaamaan. Olet liian nuori ja vaikka viiden vuoden kuluttua olet täysi-ikäinen, niin se ei korjaa sitä, että et ole nainen.

Luis naurahtaa. Elina on suorasanainen, mutta hänen äänessään ja puheenrytmissään on aina jotain kilttiä.

- Ja sinun kannattaisi ehdottomasti päästä pelikentälle, Elina jatkaa. - Minusta tuntuu, että voisit olla hyvä maalivahti. Olet tosi nopea ja pojaksi poikkeuksellisen

joustava. Ja kun sinulla on nuo pitkät kädet ja jalat, ulottuvuutesi on ihan omaa luokkaansa.

Luis ei tiedä, mitä sanoa. Hän on yhtä aikaa pakahtumaisillaan ilosta ja halkeamaisillaan huolesta. Hän ei missään nimessä halua huomisen toivojen pariin. Ei Tälliä ja Törppöä ja heidän hengenheimolaisiaan.

- Saisinko puhua sinusta yhdelle tutulle valmentajalle?
Elina kysyy hiljaa, suostuttelevasti.

- Et.

Luis huomaa kuulostaneensa tyylyltä ja korjaa:

- Kiitos ei.

Elina huokaisee raskaasti mutta hymyilee kuitenkin rohkaisevasti. Hän taputtaa Luisia olalle ja sanoo:

- Mieti rauhassa.

Sitten hän heilauttaa rennosti kättään ja suuntaa autolleen. Muut Siivekkäät hajoavat tahoilleen.

- Mennään samaa matkaa, yksi heistä sanoo Luisille ja hyppää muitta mutkitta pyöränsä satulaan odottamaan, että Luis on valmis. Luis ei ole kokenut koskaan samantapaista toveruutta ikäistensä kanssa.

He polkevat verkkaista tahtia metsäpolkua, ja Siivekäs, hänen nimensä on Hanna, jutustelee niitä näitä. Polun päässä he kohtaavat joukon levottomasti liikehtiviä ja kovalla äänellä puhuvia poikia, jotakuinkin Luisin ikäisiä. Luis kääntää päänsä sivuun ja ohjaa pyöränsä Hannan vierelle mahdollisimman näkymättömiin, kun he ohittavat poikaporukan. Hän kuulee joukosta kiihtyneen kysymyksen:

- Mikä se hullu skootteriäijä oikein oli? Kriipi ilmestys.

He rytmittävät ihmettelyään yhdellä ja samalla kirosanalla, jota he lausuvat painotusta vaihdellen. Luis tuntee sykkeensä nousevan. Hän ei kuule enää Hannan puhetta. Sen sijaan hän yrittää kuulla lisää vihjeitä, miten Mikael Maan Enkelin Taivaallinen Viesti on tavoittanut pojat. Mutta hän kuulee vain kovaa, kimeää naurua täynnä Huonoa Energiaa.